

Salvador Cardús

Si jo fos d'ells

Al PP de Mariano Rajoy li ha anat molt bé aquest estil impassible de deixar passar el temps i esperar que el cadàver de l'enemic et passi per davant de casa. Bé: relativament impassible, perquè entretant va processant i inhabilitant tot el que es mou! Estar-se quiet és una bona estratègia quan no s'ha d'anar enlloc i l'únic que compta és resistir per mantenir-se en la mateixa posició. Si, a més, tens uns adversaris dividits i sense cap horitzó especialment engrescador cap on anar, llavors tot encaixa.

PERÒ EL PP, i els poders de l'estat espanyol en general, s'han trobat amb un desafiament a Catalunya que difícilment podran resoldre esperant que s'estavelli i es mori tot sol. És amb el que fins ara havien comptat, i per això havien anat certificant la mort de l'ambició independentista amb la mateixa insistència que aquesta s'anava fent resistent. Quan siguem República haurem de tenir un record emocionat pels enterraments que van voler sepultar en vida el combat per la independència de Catalunya.

EN UN ARTICLE ANTERIOR ("En quina teulada és la pilota", del 21 de febrer) ja vaig escriure que, tot i que és comprensible que la pregunta que més ens fem en aquest moment és fins on arribarà l'estat espanyol en el seu intent d'impedir el referèndum, la qüestió veritablement rellevant és què faria després d'aturar-lo, si ho aconseguia. Saber quins són els mecanismes que podrien entrebancar el referèndum és fàcil. El problema és imaginar què caldria fer l'endemà, i l'endemà passat... I al cap de tres mesos. O de tres anys. Certament, si jo fos d'ells i compartís els seus interessos unionistes, actuaria de manera ben diferent, tal com ara exposaré.

EN PRIMER LLOC, la defensa de la unitat d'Espanya hauria de forçar el final del procés. Anar-lo allargant amb més i més entrebancs –amenaces, inhabilitacions, suspensions...– com a molt el podria enquistar, però mai reduir-lo. En segon lloc, per tancar-lo bé a favor seu, caldria que el no guanyés el referèndum. Si no fos per la seva resistència mental –potser hauria de dir "constitucional", més en el sentit de resistència intrínseca que en el jurídicopolí-

ALBERTO ESTÉVEZ / EFE

.....
Si ens
coneguessin
bé, el que de
totes totes
hauria d'evitar
l'estat espanyol
és fer víctimes.

Tenim una
certa tirada
pels màrtirs

tic-, aquesta opció ja s'hauria d'haver facilitat l'abril del 2014. Ara cada dia se'ls allunya més de les mans. Tanmateix, amb un treball intel·ligent com el que va fer el govern britànic a Escòcia –la candidesa dels catalans és superior a l'escocesa–, no seria gens improbable que encara fessin guanyar el no.

EN TERCER LLOC, si ens coneguessin bé, el que de totes totes hauria d'evitar l'estat espanyol és fer víctimes. Haurien de saber que, a causa de la nostra història de derrotes, tenim una certa tirada pels màrtirs, que han substituït els herois victoriosos que no hem tingut. En quart lloc: si jo fos d'ells, procuraria no fer el ridícul davant del món. O, encara pitjor, no fer quedar en ridícul els països que han acceptat donar suport a Espanya a canvi de favors. Tenen raó els que diuen que el món no està pendent de les aspiracions catalanes. Però

tampoc ningú no pateix per la unitat d'Espanya. Per al món –entengui's: per a la política internacional–, l'únic que molesta és que, si dos es barallen, no rebin els tercers.

I, FINALMENT, jo procuraria no entrar per camins que no tenen ni sortida ni retorn. La suspensió de l'autonomia, l'estat de setge, prendre les competències dels Mossos, d'ensenyament i de governació, tancar el Parlament o que en Millo *okupi* el despatx del president al Palau de la Generalitat són atzucacs dels quals l'estat espanyol només podria sortir amb la cua entre cames.

TOT AIXÒ és el que faria si jo fos d'ells. Però no només no soc d'ells, sinó que ells no són jo. Vull dir que no hi ha cap perill que es posin a la meua pell. Així doncs, referèndum, i via fora!